

Emmanuel St Broil ard de Peypertuse

Mitt svärd. Det som alltid har varit min bästa vän, min styrka och min trygghet. Det är alltid skarpt, alltid vasst och alltid där för mig. Maria kanske har den där styrkan inuti, den som jag har i svärdet och Simon har i huvudet, men de flesta av oss har den inte någonstans. Gaston och Maria är ett radarpar. Hon tillför styrkan, han det mogna förnuftet. Jag tillför mitt svärd och Simon sitt huvud. Jaja, Charl? Vad tillför han? Ålderns vishet, antar jag, ålderns vishet och en fadersgestalt att luta oss mot. Trots detta kan de alla fyra driva mig till vansinne. De är så lugna, så målmedvetna, så... närmast kyliga i sitt förnuft. Ibland måste man göra saker för principens skull, inte för syftet eller målet. Om någon av dem såg en kvinna bli överfallen vid väggkanten skulle de troligen försöka räkna ut sina odds. Även om situationen är omöjlig och ohållbar finns det vissa saker man kan riskera allt och sitt liv för. Annars är man ingen man, bara en feg hund. Om jag dör i strid för en god sak dör jag bättre än i ett årofullt slag för landet. Visst, deras eftertänksamma sätt kan driva mig till vansinne. Dagligen. Men gud vet vad jag skulle gjort eller varit utan Charl. Jag har mognat mycket under han och Marias ömma vård. I och för sig gick denna vård mycket ut på att gå upp före gryningen och sopa gårdsplanen och sedan vapenträna tills mina armar värkte under tyngden av svärdet, men jag lärde mig. Jag har lugnat ner mig och tappat lite av min farliga stolthet. Mina svidande sår mildrades dessutom av Simons historier om sin lärlingstid. Att läras till fullvärdig helig verkar inte heller vara så muntert de första månaderna.

Jag ska väl inte klaga. Jag kanske ska börja från början i stället? Jag var nog ett av de mest oväntade barn som fötts genom historien. Min mor, en vän kvinna vid namn Merilla, dotter till en germansk landherre, var nämligen förklarad ofruktos efter sin senaste barnsäng när min sju år äldre bror föddes. Dock hade herren och moder natur bestämt sig för att jag var tvungen att födas på något sätt. Inte för att min far inte hade frillor, alldeles för många enligt oss äkta barn. Jag har nog fler halvbröder än kusiner, åtminstone kändes det så när de sprang omkring på fästet, som levande bevis på att min mor fallit ur gunst. Hon födde honom fyra söner och två döttrar före mig, och trots detta lämnade han henne ensam med sina vackra kläder, smycken och broderier. Han skämde bort henne, men gav henne mindre uppmärksamhet än han gav sina jakthundar. Min mor var sålunda en mogen kvinna när hon födde mig, 28 år gammal, på senvåren 1223. Jag älskade min mor med allt mitt jag. Hon var allting en man kunde önska sig av en hustru. Hon var vän, ljuv, intelligent och strålande vacker. Hon var obrottsligt lojal mot min far, mot mig och mina syskon, hon sörjde till och med för de

fattigare av hans bastarder. Jag hatade min far mina tidiga år, en avsky som inte dämpades förrän jag var runt de 13. Han fick mor att gråta, och inget plågade mig så mycket som att se hennes alabasterbleka ansikte randas av tårar. Jag var minstingen, och mors älskling. Min äldsta syster, tretton år äldre än jag, och min mor delade på min uppföstran. Janine försvann dock när jag var helt liten, gifte sig med en av landägarna i närheten. Jag har en del syskon, och bara för att lindra förvirringen senare tänker jag räkna upp dem.

1, Ralph, min äldsta storebror, fjorton år äldre än mig.

2, Den ett år yngre Janine, tretton år äldre syster.

3, Stefan, elva år äldre än mig.

4, Philippe, tio år äldre än mig, min bästa vän och vapentränare.

5, Lauren, åtta år äldre syster.

6, Petre, sju år äldre bror.

Det är min äkta syskonskara. De som överlevde. Mor födde en dödfödd son mellan Janine och Stefan, annars har alla mina syskon överlevt till vuxen ålder. Trots detta ignorerades hon. Som om hon inte var värd hans uppmärksamhet. Bah! Det var han som inte förtjänade henne!

Jag skolades till riddare. Tjänade som väpnare till Philippe mellan nio och fjorton års ålder. Philippe var en god vän, en bra bror och en rolig följeslagare, och han daltade med mig. Jag var trots allt hans minsta lillebror och även om jag skulle lära mig allt en riddare måste kunna så var han inte tvungen att fara hårt fram med mig. Min far skakade på huvudet åt Philippe, men varken jag eller Philippe brydde oss egentligen om vad han tyckte. Vi var vår mors söner, till skillnad från Stefan och Ralph som följde efter far som lydiga hundar. Petre tog efter Ralph som var hans stora idol hela uppväxten. Lauren tog avstånd från båda föräldrarna, hon var alltid en eldig flicka, het i alla känslor och snar till både skratt och vrede. Hon lyckades bli förklarad utkastad ur familjen av min älskade far, men hennes kammarjungfrus syster, som var min fars frilla, lyckades övertala honom att ta henne tillbaka. Lauren har hela sitt liv kastat sitt förakt för far rakt i hans ansikte, öppet, ofta så att hela salen hört henne. Jag skulle vilja följa hennes exempel.

I vilket fall, jag har börjat byta ämne, förlåt mig. Ralph skulle ärva ägorna, Janine och Lauren skulle giftas, Stefan sattes som förvaltare över de norra markerna, Philippe fick det övergripande ansvaret för fästets styrkor. Det var jag och Petre som inte behövdes till något alls. Vi vann vårt på att Ralph föredrog Petre och Philippe var fästad vid mig. Jag fick min riddarvärdighet på min fjortonårsdag och jag var stolt som en tupp. Jag var då en lika bra svärdskämpe som den tio år äldre Philippe, även om han fortfarande slog mig grundligt till häst. Jag och Philippe förblev ett

radarpar, vi skildes mycket sällan åt, ens för någon dag. När han red på friarstråt till sin blivande hustru red jag vid hans sida. När jag föll av min häst och bröt nyckelbenet stannade han hemma med mig. Jag var nog sexton när han gav mig befälet över nordöstra gränsförsvaret. I och med de förbenade korsriddarna låg vi alltid i högberedskap. Jag borde nog redan då ha förstått att något var fel. Trots att alla grevskap och byar runt om oss blev hårt ansatta och befolkningen led svåra kval lämnades Peypertuse oroväckande fritt från anfall. Vi hade lite räder in på området, men aldrig några plundringar och mordräder som de närliggande områdena led under. Jag var sjutton när jag började fråga mig runt, nervös och nyfiken. Min mor var tyst som berget, såg bara ledset på mig, strök mig över kinden och mumlade att jag var en sådan rar pojke och hur synd det var att jag var den yngste sonen och inte den äldste. Jag tror att jag diskret försökte fråga varenda person i hela hemmet, men de som inte direkt slog ifrån sig frågan med ett ryck på axlarna bytte samtalsämne så fort det kom på tal. Till slut var det Lauren som berättade. Hon hade hunnit bli tjugofem år, jag hade fyllt sjutton bara ett halvår tidigare. Lauren hade lugnat ned sig. Äktenskapet hon levde i var nog inte det lyckligaste i historien och hon hade krympt ihop och skaffat sig den självkontroll som krävdes för att hålla sin make nöjd och glad. Deras gräl slutade oftast i handgemäng och Lauren var aldrig någon stor kvinna. Sålunda hade hon gjort som alla familjens kvinnor, anpassat sig för att hålla sin make nöjd. Hon berättade, men inte förrän det nästan var för sent. Sedan berättade min far om sina planer. Alla av familjens söner visste det utom jag och Philippe.

Ljuset i salen är dunkelt. Lågorna fladdrar på de få kandelabrar som är utplacerade i rummet. Vid ett bort sitter sex män, alla i olika åldrar. Mannen vid högsätet är även den äldste av dem. Hans gråspräckliga hår hänger ned till hans breda axlar, bryter sig skarpt mot den svarta tunikan han bär. Alla de unga männen liknar honom, den yngste av dem kanske mest där han sitter vid sin äldre brors sida med ansiktet fast i uttryckslösheten. En nyhet har nyss berättats för de unga männen i salen. Sakta ser vi en av dem resa sig. Utan ett ord dras hans svärd ur sin skida och skramlar ner på bordet framför mannen vid högsätet. Tystnaden är total, den ligger som en sammetsfilt över församlingen när den yngste sonen följer sin broder ut ur salen.

Min far proklamerade ut sitt svek, öppet inför alla sina

söner och jag och Philippe var de enda som följde hederns väg. Vår far hade sålt sig till korsriddarna, kristnat hela familjen och svurit Rom sin trohet. De enda som inte gjort sammaledes var jag, Philippe, Lauren och mor. Det var därför våra förläningar förskonats från det värsta av korsriddarnas raseri. Den dagen lämnade vi våra svärd, kastade våra sigillringar och avsade oss all släktskap med vår förrädare till far. Han hade förrått vår tro, vårt land och allt det vi stod för och ett sådant svek är och förblir oförläpigt. Det första jag gjorde var att ta avsked till min mor. Hon grät när hon hörde att vi skulle ge oss av, men förstod oss. Mor var aldrig själv speciell het i sin tro, men såsom vi andra trodde hon på trohet och högre ideal. Hon bad oss att ta henne med oss, men hon var för svag och vi såg båda att hon inte hade överlevt resan. Då visste vi inte att hon skulle tyna bort och dö när hennes älsklingssöner försvann från hennes sida.

Jag och Philippe red ut från Peypertuse, i hand fall för att aldrig mer återvända. Philippe och jag tvistade om vart vi skulle. Jag ville till Aragonien för att söka skydd hos Spaniske kungen, medan han ville till Montsegur för att bistå de

katarer som fanns kvar där. Han såg det som enda sättet att väga upp vår faders svek. Jag å andra sidan ville få honom i säkerhet i Aragonien innan jag begav mig ut på hämndetåg. Philippe hade fru och barn som snart skulle följa honom, och det enda sättet för honom att rädda deras liv var att ta sin tillflykt till Spanien. Vi visste båda

att Carmine skulle följa honom ut på slagfältet. Jag tyngdes varken av hustru eller barn. När jag nämnde Carmine så gav han sig och vi svängde av mot Pyrenéerna. Vi hann bara ungefär en dagsritt innan vi överraskades av ett band med stråtrövare som passat på att sko sig på resande nu när korsriddarna ändå spridde tumult i hela landet. Vi lyckades ta ned dem relativt lätt. Trots allt var vi stridstränade och hade svärd och hästar, men de var för många och Philippe skadades svårt. Han dog i mina armar den natten.

I det första gryningsljuset släpper den brunlockige mannen greppet om den kallnande kroppen. De bruna ögonen stirrar vidöppna mot den röda himlen. Det är en död mans blick som hälsar morgonen välkommen. En död man och hans döde broder.

Någonting har fattats mig sedan den natten då Philippe dog. Han hade alltid varit så självklar, en konstant i mitt liv och sedan dess har jag bara flutit med strömmen, sökt mig till nya ledare. Jag är ingen ledare, ingen officer. Jag kan

föra män i strid, men jag är hjälplöst svag ensam. Någon måste hålla mig uppe. Först var det mor, sedan Philippe och nu. Vem nu? Maria? Charl? Jag vet inte. Kanske jag är deras barn, Maurices bror och frukten av Maria och Charls kärlek. För de älskar varandra och tillsammans har de fosttrat mig till en god son.

Jag fortsatte mot Montsegur. Spanien lockade inte, varför skull jag nu dit? Jag hade ingen Philippe att sörja för och Carmine skulle ändå aldrig få bud om sin makes död. Inget bud från mig skulle få lov att nå henne. Min far skulle kasta alla mina brev på elden. Jag red mot Montsegur. Det var regnigt och vinden ven runt mig där jag kämpade mig fram över de karga bergsryggarna. Till sist låg det där framför mig. Montsegur. Målet för min resa. Plötsligt slog det mig att jag inte hade planerat något efter det här. Jag skulle till Montsegur, hela mitt jag hade varit fixerat vid tanken. Nu stod jag där i regnet, med vinden piskande mitt ansikte, och det enda jag kunde fråga mig själv var vad jag nu skulle ta mig för. Det var då jag såg henne, solen steg när jag såg något gnistra till vid murkrönet. Det var solen som glänste på ljusbrunt kvinnohår. Maria hälsade mig där jag kom med gryningen.

Dock blev inte mitt humör bättre med dagen. Det regnade ihållande och jag var trött och hungrig och genomblöt när jag anlände framför portarna och krävde att få komma in. In släpptes jag, även om mitt välkomnande inte blev så översvallande. Jag var som sagt inte i så bra skick och jag svor över vädret när jag red in på borggården. Det var första gången jag mötte Maria och tack och lov blev vår relation bättre senare. Hon lyssnade på mina ord innan hon högljutt bad en av legoknektarna att hämta en spann med tvålvatten och skura min mun, för uppenbarligen hade min mor inte gjort jobbet tillräckligt väl. Hon åtlyddes inte, vilket inte heller hade varit hennes mening, men hon vann sin första seger över min stolthet där på den regniga gårdplanen. Jag försökte ignorera hennes ord och de råa skrattnen från manskapet och bad i stället att få tala med fästets befälhavare. Jag förväntade mig då att bli ledd till Raimond de Perielle, men i stället fördes jag in i ett mindre rum. I en stol vid en skrivpulpst satt en gammal rynkig man i mörkblå klädnad. Jag stramade upp mig.

”Ursäkta helige, men jag bad att få tala med fästets befälhavare”

Den gamle mannen log milt.

”Tala på, barn. Jag lyssnar.”

Jag blev här förvirrad, och försökte förtydliga mig.

”Jag tror att Raimond de Pereille skulle finna min närvaro här intressant” försökte jag, men mannen bara log än mer.

”Raimond är inte här, han är ute och ser över byns befästningar. Så länge kan ni tala med mig. Jag tror minnsann att ni hade ett ärende till mig med”

Jag drog efter andan. Jag hade noga tänkt över min alternativ och endast ett hade kommit för mig. Min far hade förrättat tron, då måste jag ge mig till den för att sona hans brott. Jag skulle låta rena mig och leva som en tjänare till Guden. Jag framförde denna begäran, bestämt, då jag inte ville visa min egen tvekan. Dock var det omöjligt att dölja något för denne blide gamle man.

Du vet inte vad du ber om” sade han bestämt. ”Du har fel sinne för att bli en bra helig, även om din tro må vara dock så stark. Du har inte saktmodet och lugnet, svärdet är ditt vapen, inte den heliga vägen. Tro dock inte att jag på något sätt säger detta nedsättande, våra värv är lika viktiga, bara annorlunda och därför hoppas jag att du trots mina ord vill stanna hos oss.”

Vad skulle jag säga? Att han hade fel? Skammen brände i mig, jag hade blivit ratad, men trots det hade han ju så rätt. Jag är en riddare, det kan ingen ta ifrån mig. Det var då jag såg mannen som stod bakom den gamle, såg hans blickar söka sig in i mig. Han var högväxt och stolt och hans ögon var varma och fyllda av förståelse. Han bar inget vapen, bara den heliga klädnaden och hans ansikte var härjat efter för många vaknätter och för lite mat. Trots detta var han fortfarande vacker. Något verkade lysa om honom. Det var då jag insåg att mitt värv är att skydda sådana som honom, de som valt att gå fredens väg. De behövde sin förkämpe. Jag skulle bli deras skydd och dit har jag vigtt mitt liv. Jag vet inte om Gaston vet om vilken inverkan hans blick hade på mig den dagen. Vet han det bör han vara stolt, för han gjorde man av mig.

Marias dom mot mig var inte lika mild som den gamle mannens. Han kallade henne till sig för att presentera mig senare samma kväll. Jag minns att hon hade lagt av sin vanliga blå klädsel till förmån för en tunn linnesärk och hennes hår var slätt och kammat som spunnet guld, fast mörkare. Trots hennes silkesmjuka hår och mjuka kläder var hennes ögon hårda som flinta.

”Är det här kattungen du har släpat in från regnet Charl?” frågade hon hånfullt. ”Vad hade du tänkt att jag skulle göra med honom?”

”Se på honom Maria, se på hans ögon. Det finns styrka i honom. Jag vet att du kan träna honom”

”Den där?” fnös hon med förakt i sin starka stämma.

”Skulle det där välmanikynerade skalet innehålla mer än högmot och lite muskler?”

Där började mitt humör ta överhand över mitt förnuft och rasande snäste jag tillbaka.

”Du talat om högmot, heliga? Du som fördömer oskyldiga efter mindre än tre meningars ordbyte och leker husfru i ett hus som inte är ditt eget?”

Då såg jag något egendomligt. Hon log. Hennes föraktfulla högmot rann av henne och hon såg på mig med sann värme och med en road glimt i ögonen. Snopen insåg jag att jag nyss blivit lurad.

”Så, det är lite stake i honom i alla fall” log hon och hennes grågröna ögon spelade av återhållet skratt. ”Vill du Emmanuel av Peypertuse? Vill du lära dig självdisciplin och ödmjukhet?”

Jag nickade och hon log igen.

”Då är du min vän och min broder Emmanuel av Peypertuse, även om du inte är en renad. Jag och Charl ska ta hand om din träning. Vägen för att bli en god krigare är inte mycket kortare än den för att bli en helig, bara lite annorlunda.”

Det var Maria. Det kom tillfällena då jag verkligen hatade henne, när hon för femtonde gången kommenterade att stallet inte var tillräckligt mockat, eller att jag skulle ut för

femtonde gången den här veckan och hittade just *den* speciella örten som hon behövde för sina lektioner med sin skyddsling. Dock är det svårt att inte påverkas av Maria. Endera tycker man om henne eller inte, och jag håller henne ganska kär. Hon påminner lite om Lauren som hon var innan hon kuvades i äktenskapet.

Under min träning träffade jag även Simon, en av de stora kunskapskällorna på fästet. Simon var en godmodig man med ett smittande skratt och en aldrig sinande kunskaps-törst. Han lärde mig de mest grundläggande sakerna om mysterierna och flora och fauna. Jag har alltid haft ett gott huvud för studier och Simon upptäckte snart detta. Jag tror att han fann våra små lektioner i hans arbetsrum lika givande som jag gjorde.

Jag började lära känna folk och i takt med att jag blev mer känd fick jag även mer uppmärksamhet som riddare. Jag har fått någon slags ställning som halvhelig, eftersom jag lever som de renade, dricker ingenting starkt, är avhållsam från kvinnor, äter inget kött. De heliga hälsar på mig som en av dem. Den förmanande Hortense, charmerande Claudia med sitt heta humör och skarpa tunga, Guillaume, Gastons bästa vän med sin irriterande förmåga att säga helt fel saker helt fel och alldeles för mycket, Joanna, den blyga köksflickan med sitt rodnande ansikte och strålände ögon, Patrick, Gastons son, med sitt lugn och klara intellekt. De är alla en del av mig nu. Jag älskar dem, och tur är väl det för jag lär få dö med dem.

Sedan maj förra året, nådens år 1243, belägrade korsriddarna fästet. Vi får in matleveranser via en hemlig väg genom bergen. Men jag vet inte hur, var och när och trots det så börjar situationen bli helt ohållbar. Vi faller inom en månad och jag dör lyckligare än någonsin min far kan leva. För jag lever med vetskapen om att jag har gjort rätt. Jag har följt min kod och min heder, och det är någonting som ingen någonsin kan ta ifrån mig.

Emmanuel är en mycket hetsig, närmast fanatisk ung man med starka heders och skuldkänslor. Han följer sin riddarkodex och tror på att göra det som är rätt, i alla situationer även med en stor övermakt emot sig. Samtidigt så tror han på plikter och värv och ibland slits han emellan plikt och principer. Emmanuel är en skärpt ung man som gärna ser världen i svart och vitt, ont och gott, rätt och fel... och han är alltid vitt, gott och rätt.